

[Peter Larsen.]

ningen af hjemmemarkedet. Jeg vil dog gerne ved denne lejlighed slå fast, at hvis der er noget at kritisere på dette område, så kan man ikke placere ansvaret hos de producenter, der her er tale om, og som loven navnlig tager sigte på. Men alle disse spørgsmål synes jeg må vente, til vi senere skal have den egentlige revision af loven, og venstre kan derfor anbefale det foreliggende lovforslag.

Niels Ravn: Det konservative folkeparti har sine principielle betænkeligheder med hensyn til anvendelsen af de statsmidler, der er stillet til rådighed i henhold til denne lovgivning. Men da det i realiteten her kun drejer sig om at udskyde lovens endelige revision med nogle få måneder, kan vi på dette grundlag tiltræde forlængelsen.

Landbrugsministeren (Chr. Thomsen): Jeg vil gerne takke for den enstemmige indstilling fra udvalget. Jeg vil i øvrigt, da det kun drejer sig om en forlængelse af loven, finde det rimeligt, at man gemmer de rejste spørgsmål, til den egentlige gennemgang og revision af loven finder sted.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen indsigelse imod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om bygningsfredning.

(Lovforslaget (nr. 42) findes i tillæg A. sp. 561, fremsættelsen i tidenden sp. 1414).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Andreas Hansen: Jeg må først, idet jeg takker den højtærede minister for fremsæt-

telsen af lovforslaget, sige, at når den nuværende lov er blevet 47 år gammel, skyldes dette vel mere økonomiske grunde, end at der ikke har været brug for forbedringer i loven. Må jeg dernæst komme med nogle kritiske bemærkninger til selve lovforslaget. Det fremgår af lovforslaget, at man stadig væk fastholder, at en bygning skal være 100 år gammel, før den kan fredes, og man bibeholder endvidere i lovforslaget en fredning i klasse A og en fredning i klasse B. Herom vil jeg sige, at for mig er det ikke afgørende for, om en bygning skal fredes i klasse A eller i klasse B, om den er 100 år gammel. Det afgørende må være, om de bygninger, der skal fredes, er en fredning værd. Det forekommer mig i alle tilfælde, at mange af de fredninger, der er foretaget i klasse B, er blevet betragtet som andenklassens fredninger, og derved er en stor del af disse fredede bygninger gået i forfald.

Efter min mening må det være således, at når man har fundet ud af, at en bygning skal fredes, skal man også være enig om, at den skal bevares; det betydningsfuldeste er måske netop, at man kan bevare en bygning, så den ikke går i forfald, for er den først forfalden, vil det som regel vise sig, at det bliver meget, meget dyrt at få en sådan bygning restaureret og ført tilbage til sin oprindelige skikkelse.

Der er altså visse punkter, som jeg synes vi må drøfte i et udvalg for at se, om vi ikke kunne nå dertil, at man kun har én slags fredninger, men så til gengæld kan være næsten 100 pct. sikker på, at det, man har fredet, også kan bevares.

Det mest betydningsfulde i dette lovforslag er vel den fond, som man foreslår oprettet, en fond, hvortil staten årlig skal stille 400.000 kr. til rådighed. Nu vil visse fredningsfolk jo nok sige, at disse 400.000 kr. ikke betyder mere end en vis mand et vist sted, men man gør samtidig i bemærkningerne opmærksom på, at man ved en sådan foranstaltning håber at kunne frigøre store private midler hos folk, der er interesseret i bygningsfredning, og at disse så kan tilgå den samme fond eller indgå i en privatfond. Ville det mon ikke være bedre, hvis man forandrede denne del af lovforslaget derhen at foreslå oprettet en bygningsfredningsfond som en selvejende institution, således at de mennesker, der er interesseret